OSUDOVÝ Úder

NIKOLA FRANCOVÁ

OSUDOVÝ ÚDER

Nikola Francová

Říkonín, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Brno - venkov
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 57. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Nikola Francová
Obálka a grafika © JPolc
Korekce a redakce: Eva Slavíková, Martina Gomolová
Konečné úpravy: Eva Slavíková

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53031-49-3 (epub)
ISBN 978-80-53031-48-6 (mobi)
ISBN 978-80-53031-47-9 (PDF)

Anotace

Wade je úspěšný MMA šampion, který žije pro vítězství a spravedlnost. Když však jeho svět narazí na temnou stránku života, musí čelit nejen fyzickým soubojům, ale i těm psychickým. Jeho vztah se Zoe naruší přítomnost její sestry Andrey, která se pohybuje na hraně zákona a má hluboké problémy s podsvětím. Když si vybere špatnou stranu, ohrozí to úplně všechny.

Příběh o rodinných vazbách, věrnosti, lásce a zradě, ale také o nebezpečí s riskem. Wade je bojovník, ale brzy zjistí, že na některé bitvy nestačí ani ty nejsilnější pěsti.

Věnování

Karolínce, mé prvorozené. Děkuji ti za Wadea.

VAROVÁNÍ

Tento příběh je temný, drsný a místy dokonce krutý. Není pro slabé povahy. Obsahuje otevřené popisy násilí, sexuálního násilí, intimních scén, smrti postav a vulgarismy. Není vhodný pro osoby mladší osmnácti let ani pro ty, kdo hledají klidné čtení. Pokud však chcete nahlédnout do světa plného syrových emocí, jste tu na správném místě.

PROLOG

Byl jsem obyčejný barman a žil od výplaty k výplatě. Stačilo mi to. Nikdy jsem nepotřeboval luxus, prachy ani drahý auta. Jo, mohlo být líp, ale co nepoznáš, to ti nechybí.

Byla to směna jako každá jiná, jen se asi vesmír rozhodl, že už ho nebaví koukat na můj styl bytí a trochu mi ho změní. Oukej, já změny rád. A v ten den se staly dvě věci.

První: Do baru vešla ona! Malá hnědovláska na nebezpečně vysokých podpatcích a já si jí hned všiml. Kaštanové vlasy jí splývaly kolem kulatého obličeje až do poloviny zad. Velké oči zmateně bloudily po baru, jako by v životě v žádném nebyla. Když přišla blíž, všiml jsem si jejich barvy. Trochu světlejší, než měla vlasy. Jo, od teď moje nejoblíbenější. Bože, jak ta holka vypadala skvěle. Přísahám, že se svět kolem mě zastavil a já vnímal jen ji. Kurva, stal se ze mě idiot, co na ni civěl jako na obrázek. Sedla si k baru na vysokou židli a já dál civěl. Usmála se a v tu chvíli, přísahám, se mi zastavilo srdce.

„Wade, slítni zpátky na zem," praštil do mě kolega a já se vrátil do reality. Ten idiot se mi smál. Pak jsem se podíval zpátky na ni a i ona se smála.

„Pardon, dlouhá směna," vyletěla ze mě první blbost, co mě napadla. Normálně s holkama koketuju a balím je levou zadní, ale teď jsem byl takzvaně v prdeli. Opřel jsem se o bar a zadíval se jí do očí. „Co to bude?"

V rychlosti zkoukla menu a pak vrátila pohled ke mně.

„Asi jen minerálku," pokrčila rameny.

„Jste tu nová?" zjišťoval jsem o ní nějaké informace hned, co jsem jí podal pití.

„Jen projíždím," řekla možná jen ze zdvořilosti, ale já se nevzdával.

„Wade," natáhl jsem k ní ruku a ona chvilku váhala. Nakonec však přijala.

„Zoe." A byla moje.

Asi hodinu jsme si spolu povídali, smáli se a já zjišťoval, že se mi opravdu líbí víc a víc. Byla dokonalá, a to nejen tak na první pohled. Myslím celkově. Oplývala chytrostí, humorem a její krása byla jen třešničkou na dortu. Nezaujala ale jen mě.

Několik chlápků z ní nespustilo oči a asi je sralo, že jim vždy seberu ty nejhezčí holky, ale chlapi… Kurva, tahle se mi opravdu líbí, tu chci, a nejen do postele. Vysílal jsem signály jako nějaký vysílač. Každý, kdo se k nám přiblížil, ode mě dostal pohled plný hněvu.

Bar se postupně naplnil k prasknutí a já ji bohužel musel nechat samotnou častěji, než bych chtěl, ale měl jsem ji stále na očích. Po chvíli se k ní přiblížilo to největší prase z lokálu. Lepil se na ni a začal na ni hrabat těma odpornýma rukama. A to byla chvíle, kdy se stala druhá věc.

Já vím, že jsem magor, proto se neperu. Mívám tmu a nechám vztek ovládnout celé moje tělo, aniž bych to chtěl. Prostě se mě to zmocní a já nevidím, neslyším. Šlo to na mě i teď! Brnění od konečků prstů se dostalo do celého těla. Drtil jsem ruce v pěst a třásl se. Ani nevím, kdy jsem k němu došel. Zrovna mu jasně řekla, že ne, ale ten zmrd byl snad hluchej, protože ji chytil za paži a přitáhl si ji k sobě tak silně, až málem spadla. Vykřikla *au!* a v tu chvíli se to stalo. Tma. A na povrch se dostalo moje druhé já.

Chytil jsem ho za rameno a okamžitě ho od ní odstrčil.

„Řekla, že nemá zájem," zavrčel jsem a udělal krok k němu. Týpek se mi vysmál, koukl se stranou a pak mi ji napálil, až se mi pootočila hlava. S úsměvem jsem si setřel ze rtu krev. Pak už si jen pamatuju, jak jsem se k němu rozeběhl, nabral ho a společně jsme dopadli na stůl. Chlápek křivil ksicht bolestí, ale já nic necítil. Nikdy necítím.

Stůl pod naší vahou praskl a já ho mlátil hlava nehlava. Srdce jsem cítil bušit v celým těle. Adrenalin pohltil všechno a mně bylo jedno, že na mě naskákali další dva. I já schytal pár ran, ale na mě působily jako spouštěč. Jiný chlap by zdrhl, ale já to bral jako výzvu. Zařval jsem a chytil jednoho za tričko. Dostal hlavičku. Měl jsem chvilku na to, abych vstal a druhýho kopnul do hrudi, až odletěl dobrej metr. Narazil do sloupu a sesunul se po něm na prdel. Mezitím se stačil zvednout i ten zmrd, co si dovoloval na Zoe, a toho jsem odrovnal starým dobrým levým hákem. Otočil se kolem své osy a padl hubou k podlaze. Ti dva už radši nic nezkusili. Jak už bylo řečeno, nesmím se nasrat, pak dělám blbosti.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. V baru bylo ticho. Dokonce takový, že se kolem rozléhal jen můj hrubý dech. Pak všichni začali tleskat a skandovat moje jméno, jako bych byl nějaký suprák. Kouknul jsem na Zoe a fakt se bál, jenže ta holka se na mě usmála a já věděl, že tohle bude kurva jiný. No a bylo. V ten den jsem získal lásku svýho života a shodou náhod byl v baru agent, kterému se moje šílenství líbilo natolik, že se ze mě díky němu stal nejlepší zápasník MMA.

1.

WADE

Život se strašně rychle posouval kupředu. Než jsem se nadál, bydleli jsme spolu, narodila se nám dcera, jen do té svatby jsme se nějak neměli. Ani jeden z nás to neřešil. Až mě jednou začalo štvát, že má jiné příjmení než já a Harper. Proto jsem ji požádal o ruku.

Vím, že neměla dobrý vztah s matkou, protože nás nikdy neseznámila a její matka nikdy nenavštívila. Dokonce ani nevěděla o vnučce.

Rozhodl jsem se to změnit. Nemohl jsem připustit, aby moje žena kromě nás nikoho neměla, ale brzy jsem měl zjistit, že to byl největší omyl v mém životě.

*****

Když jsem dorazil na místo určení, uvědomil jsem si, že vůbec netuším, co dělám. Chvíli jsem jen postával u polorozpadlé budovy, kde se to hemžilo podivnými lidmi.

Pokud tady bydlí Zoeina matka, tak určitě nebude v pořádku.

Možná má problémy… minimálně finanční. Nabral jsem odvahu a vydal se do budovy plné bídy.

*****

„Čau, hledám jednu ženu," zastavil jsem u party feťáků a požádal je o pomoc, ale ti se jen začali smát. Bylo mi hned jasné, že tudy cesta nevede. Spoléhal jsem na to, že na dveřích bude jmenovka. Nohou jsem otevřel vstupní dveře, abych se ničeho nedotkl a nechytil náhodou žloutenku – nebo něco horšího. Štěstí mi přálo, protože na schránkách byla jména a u nich i čísla bytů. Bydlela až ve třetím patře, na konci chodby. Zaklepal jsem a čekal. Zámky dveří se začaly odemykat.

První.

Druhý.

Třetí.

Dveře se pomalu otevřely a na mě se upřely oči. Byly úplně stejné jako ty mojí ženy. Její tvář vypadala mladě, ale ztrhaně. Špinavě blond vlasy měla rozcuchané, jako by zrovna

vylezla z postele, líčení rozmazané a tím její krása úplně zmizela.

„Ehm, omlouvám se, ale hledám jednu paní," ukázal jsem jí fotku a řekl jí i jméno a začínal jsem si myslet, že jsem si spletl byt.

„Tohle je moje matka."

„Vaše matka?" stáhl jsem obočí. To by přece znamenalo, že měla Zoe sestru.

„Ano, umřela před necelým rokem."

„Já se moc omlouvám, ale mohl bych na chvilku dál?"

„Asi spíš ne."

„Já jen… Moje snoubenka je pravděpodobně vaše sestra," řekl jsem na rovinu.

„Jo jasně," ironicky se zasmála. Chtěla zavřít dveře, ale já rychle strčil nohu mezi ně.

„Ne, počkejte, myslím to vážně. Zoe vyrůstala jen s matkou Andreou, už dlouho se s ní neviděla. Koukejte," ukázal jsem jí znovu fotografii, kterou mi poslala moje sestra; záhada, kde ji našla. Byla na ní Zoe se svou matkou.

U Zoeiny sestry jsem strávil něco přes hodinu a dozvěděl jsem se, že Andrea byla většinu života v dětském domově nebo u pěstounů. Když dosáhla osmnácti, vyhledala svou matku

a zůstala u ní. I když to nebylo to pravé domácí prostředí plné lásky. Jenže neměla kam jinam jít a brala vlastně vše. O Zoe nevěděla a Zoe podle všeho neměla sebemenší tušení o tom, že má sestru.

*****

Hlava mi praskala z toho, co jsem právě zjistil. Vůbec jsem netušil, jak tohle Zoe říct. Vždyť ona měla sestru, o které nikdy nevěděla. Bylo nemožné jen tak přijít a říct: „Hele, máš ségru, nejsi úplně sama.“ Rozhodl jsem se tedy, že o tom raději ještě chvilku pomlčím.

*****

„Ahoj,“ zdravil jsem ve dveřích, ale nepřišla žádná odpověď. Šel jsem do kuchyně, kde panovalo ticho a klid. Prošel jsem do obýváku, ale ani tam nikdo nebyl.

V patře jsem nakoukl k Harper do pokojíku a usmál se. Spokojeně spala. Zoe jsem našel až v ložnici.

Na klíně měla položený notebook a koukala na film se sluchátky v uších.

„Ahoj, už jsi doma?“ zvedla hlavu, zaklapla notebook a usmála se.

„Jo, promiň, že mi to tak trvalo,“ posadil jsem se k ní. „Na co koukáš?“

„Je to film o dvou sestrách, které se nikdy neviděly. Jedna je bohatá a ta druhá prodává své tělo, aby přežila. Teď se kvůli ní obě dostaly do průšvihu. Chceš koukat se mnou?“ Znovu otevřela notebook, ale mně se z toho úplně zvedl žaludek. Jako by mě režisér tohohle filmu sledoval celý dnešní den.

„Promiň, jsem unavený, dám si sprchu a půjdu spát,“ políbil jsem ji na čelo a zmizel v koupelně, kde jsem se mohl konečně nadechnout. Proč jen jsem měl pocit, že z tohohle bude strašný malér?

2.

Netrvalo to ani týden a Andrea se mi ozvala. Nečekaně a sama od sebe. Když jsem jí nechával své telefonní číslo, aby se se mnou spojila, po třech dnech mi bylo jasný, že se asi neozve.

Teď sedím v autě a jedu směrem k ní. Zněla divně. Skoro jako by se něčeho bála. Nervozitou mi málem vyskočilo srdce z hrudi.

*****

Když jsem zaparkoval před domem hrůzy a vyšlapal do patra, mohl jsem si konečně oddechnout, ale jen do té doby, než mi otevřela a já viděl její tvář.

„Co se ti sakra stalo?“ zeptal jsem se a bez pozvání vtrhl dovnitř a hledal toho, kdo ji zbil. Usoudil jsem tak podle modřin pod očima a natrženého rtu.

„To neřeš, jen potřebuju pomoct a nevěděla jsem, komu bych mohla říct. Jsem blbá. Byla chyba ti volat,“ přehodnotila své zbrklé jednání.

„Nene, je dobře, žes mi zavolala,“ odpověděl jsem rozhodně. „Chci ti pomoct a postarám se o tebe.“ Přešel jsem rychle k ní, abych zkontroloval její rány. „Kdo ti to udělal?“

„Jeden můj klient je docela dost náročný,“ přiznala a podívala se mi do očí.

Okamžitě jsem pochopil, co má na mysli.

„Co sis myslel? Že dělám servírku?“ uchechtla se ironicky. „Zkoušela jsem to, ale to mi nájem ani jídlo nezaplatí. Tohle mi přinese lepší peníze,“ dodala lhostejně a posadila se na postel.

Byt vypadal příšerně. Smrdělo to tam, nepořádek byl všude kolem. Nedivil bych se, kdyby z kouta vyběhla krysa.

„Nesoudím tě, promiň.“

„Klidně suď, ale ty nemáš ani ponětí, jakej zkurvenej život já mám. Tak pomůžeš mi?“ Natáhla ke mně ruku, jako by čekala, že vytáhnu peníze.

Podíval jsem se na její dlaň a kroutil hlavou ze strany na stranu.

„Nedám ti prachy.“

„Tak co tady sakra děláš?“ rozčílila se.

„Odvezu tě odsud a postarám se o tebe,“ odpověděl jsem pevně.

„Ani omylem. Tohle je můj život a já si na to zvykla. Buď mi dej prachy, nebo vypadni," prohlásila neústupně a otevřela dveře.

Nestihl jsem to ani promyslet. Udělal jsem krok k ní a usmál se, což ji zjevně znervóznilo, a pak jsem si ji zničehonic přehodil přes rameno a odnesl ji pryč.

„Okamžitě mě pusť! Slyšíš?" křičela a bušila mi do zad, ale ignoroval jsem ji. „Tohle je únos!"

„Říkej si tomu, jak chceš, ale tady tě prostě nenechám," posadil jsem ji do auta a zavřel dveře. I já nasedl za volant a rozjel se pryč.

„A co moje věci?"

„Koupíš si nové," pokrčil jsem rameny a škodolibě se usmál. Tolik mi připomínala Zoe, jen tohle mládě bylo vzpurné, agresivní a drzé. Jo, líbila se mi.

*****

Za tmy jsme dorazili do L. A. Vzal jsem Andreu do svého starého bytu, kde jsem zavolal Zoe, že se zdržím přes noc, a vymyslel si několik lží, za které jsem se styděl, ale nemohl jsem prostě říct, že mám v bytě její sestru.

Andrea zrovna vylezla z koupelny pouze v mém triku, když mě uviděla, jak sedím na gauči a pozoruju ji.

Přešla ke mně a posadila se mi do klína.

„Co za tohle všechno budeš chtít? Řekni si cokoli, uvidíš, že nebudeš litovat," pošeptala mi do ucha, ale okamžitě jsem zpozorněl. Doslova jsem ji ze sebe shodil a stoupl jsem si.

„Ne!" ukázal jsem na ni tvrdě prstem. „Budu si brát tvou sestru. Tobě pomáhám, protože jsi její jediná rodina. Takže si zapamatuj, že my dva jsme jen přátelé, a už to víckrát nedělej. Máš tu jídlo, pití i postel. Zatím se měj a hezky se vyspi!" řekl jsem naštvaně a odešel jsem. Ještě jsem byt raději zamkl, aby neutekla. Samozřejmě se jí to moc nelíbilo, ale udělal jsem to pro její vlastní dobro.

*****

Noc jsem strávil u své sestry. Všechno jsem jí prozradil.

S Emily jsme dvojčata. Má stejně jako já blond vlasy, jen o trochu delší. Nikdy si nelibovala v dlouhým háru. Měla širší boky a po dvou porodech se z ní stala krásná baculka. Upírala na mě oči, které byly téměř identické s mými, světle hnědé, skoro až zelené.

„A kdy to hodláš říct Zoe?“ Posadila se ke mně.

„Nevím, ale zatím bych si to nechal pro sebe.“

„Lžeš jí,“ připomněla mi ostře.

„Já vím.“

„Nedělej to. Řekni jí pravdu!“

„Zabije mě!“

„Ale nebudeš jí aspoň lhát. Sakra! Wade, řítíš se do průseru! Ta holka je ďábel.“ Neměla z toho ani trochu dobrý pocit.

„Nemohl jsem ji tam nechat. Prodávala se, aby přežila!“

„A jí to ani nevadilo. Nemyslím si, že by o ní Zoe měla vědět.“

„Taky že zatím neví a vědět nebude. Musím ji nejdřív zkrotit a vychovat, aby se jí nelekla.“

„Zkrotit a vychovat? Jak to chceš udělat?“ zajímala se.

„Myslím si, že paralyzér mi k tomu bude stačit,“ zasmál jsem se svému vtipu, i když jsem vážně přemýšlel nad tím, že si ho pořídím.

*****

Než jsem se druhý den vydal za Andreou, nakoupil jsem nějaké potraviny a oblečení, aby mi nehrabala na moje věci.

Příčilo se mi to. Pokud měla nějaká žena nosit moje oblečení, mohla to být jen Zoe, která mi neskutečně chyběla.

Bylo až nemožné, jak moc jsem si na ni i Harper zvykl.

Jen co jsem otevřel dveře svého bytu, někdo mě srazil k zemi. Byla to Andrea. Okamžitě se snažila utéct, ale marně. Chytil jsem ji, zamkl za námi dveře a hodil ji na postel.

„Hm, někdo to má rád ostře," svůdně se na mě usmála, přičemž roztáhla nohy. Neměla spodní prádlo, takže jsem viděl až do jejího krku. Znechuceně jsem odvrátil zrak. Šel jsem k tašce, vytáhl kalhotky a hodil je po ní.

„Mohlo by se ti to hodit, když už jsi naostro. Jasně jsem ti řekl, že tohle s tebou dělat nebudu. Vždyť jsi ještě dítě!"

„Hovno. Vím, co chlapi chtějí," oblékla si spodní prádlo a šla se podívat, co jsem jí ještě koupil. Nad oblečením jen ohrnula nos.

„Nelíbí se ti snad?" Posadil jsem se na gauč a pousmál se.

„Máš vkus jako moje babička a i ta by se obracela v hrobě, kdyby tohle viděla."

„Tobě to může být stejně jedno. Nikam odsud nepůjdeš.“

„Tohle je únos a pokud já vím, tak ten je trestnej.“

„Prostituce taky,“ postavil jsem se.

„Polib si.“

„Klidně, ale až se začneš chovat tak, aby se za tebe tvoje sestra nemusela stydět.“

„Nemám žádnou sestru. Jsem sama. Byla jsem celej život sama a chci, aby to tak zůstalo. Kdybych toužila po rodině, nějakou si udělám, ale já nechci. Tak už to pochop!“ Každým slovem mi byla blíž a dívala se mi do očí, aby dokázala, že svá slova myslí vážně.

„Nezájem. Myslíš si snad, že kdyby tvá sestra věděla o tvé existenci, nechala by tě samotnou?“

„Ale ona o mně věděla. Musela přeci vidět, že je máma těhotná, že porodila, ale dítě nikde není!“ Do očí se jí nahrnuly slzy, ale ona je rychle zahnala.

Už jsem to začínal chápat. Ta maličká byla jen ublížená svým životem. Obrnila se před city, protože ji vlastně nikdy nikdo nechtěl a nedal najevo, že by ji měl rád.

„Nevěděla o tobě. Nikdy se mi nezmínila, že má sestru. Jen že měla matku, která se jako matka nechovala. Otce nikdy nepoznala a –“

„A co?!“ vykřikla plná hněvu. „Mám se z toho snad posrat? Bože, každá žijeme jiný život. Každá jsme jinde, pochop to už! Já ji nezajímám!“

„Budeš ji zajímat, až se začneš chovat jako civilizovaný člověk a ona tě konečně pozná. Do tý doby budeš tady a já… Já si jdu koupit paralyzér!“ Práskl jsem dveřmi a ještě jednou ji tam zamkl.

3.

ZOE

„Wade je poslední dobou nějakej divnej," posadila jsem se k Loganovi a pokukovala po svém snoubenci, který na verandě telefonoval. Opět. Poslední dobou byl na drátě víc než kdejaký holub. Logan byl jeho manažer a trenér a náš společný přítel.

„Ale no tak, dej mu pokoj. Třeba zařizuje něco ohledně svatby?" mávl nad tím Logan rukou, aniž by tomu věnoval větší pozornost.

„Hovno, ještě nemáme ani datum," nenechala jsem se ukecat. Podle mě na tom všem prostě něco bylo. Wade nikdy netelefonoval v tajnosti.

„Ježiš, Zoe! Co zase děláš?" vyčítavě se na mě podíval. Zprvu to pro něj nebylo důležité a bral to s humorem, ale teď začínal mít pocit, že si koleduju o malér. Znal mě a věděl, že ve všem něco vidím. Nutno říct, že můj ženský instinkt mě nikdy nezradil.

„Co *já* dělám?" ukázala jsem na sebe.

„Máš před svatbou. Ty to vše komplikuješ. Chápu, že jsi nervózní, ale…“

„Ale tak to není, jen mi prostě přijde, že mi lže a něco přede mnou tají. Já na tohle mám čuch. Volá několikrát denně a vždy u toho chce být sám. Šeptá a je prostě divnej,“ popsala jsem to, co se za poslední týden na Wadeovi změnilo. Nejprve jsem tomu nevěnovala pozornost, ale pak už mi to přišlo prostě nápadné.

„Dobře, tak co chceš tedy dělat?“ vzdal to Logan. Otočil se ke mně čelem a čekal, co ze mě vyleze.

„Dnes musí zase nečekaně odjet. A my dva ho budeme sledovat,“ ukázala jsem na Logana a pak na sebe. Logan kroutil hlavou a zvedl ruce, jako by se vzdával.

„Ne, tohohle se odmítám zúčastnit.“

„Ty jsi strašná kámoška, víš o tom?“

Zasmál se mému vtipu. „Já vím. Hele, kdybys chtěla cokoliv jiného, klidně. Ale nebudu sledovat svého zápasníka. Ještě mi rozbije hubu a co já pak?“ hájil se Logan.

„Jsi na jeho straně,“ natáhla jsem ruku směrem k Wadeovi.

„Ty jsi blázen. Jaké strany, proboha?“ vyjekl se smíchem Logan. „Věř mu sakra trochu!“

„Jo, důvěřuj, ale prověřuj. Něco mi tu prostě smrdí, takže buď pojedu sama, nebo s tebou," řekla jsem konečně a rozhodně. Zkřížila jsem si ruce na prsou a čekala.

„Bože, ty jsi děsná. Dobře, pojedu s tebou, ale říkám ti, že v tom nic není. Budeš jen za debila a pokud na to Wade přijde, máš průšvih."

Vítězně jsem se usmála. Ráda dostávám to, co chci, a teď mým přáním bylo, aby Logan souhlasil.

*****

Celý den utíkal tak pomalu, že jsem si mohla ukousat nehty. Neustále jsem podezřívavě pozorovala Wadea, a to i když neměl v ruce mobil a hrál si s Harper. Nebo když jedl, když koukal na zápasy, když mě objal. Červ v mé hlavě mi nedal spát.

Harper už byla s chůvou a já mohla konečně rozjet svůj plán. Logan zatím čekal za rohem a jen co Wade odjel, utíkala jsem k němu a začali jsme ho sledovat.

„Připadám si hrozně, ty ne?" vrčel vztekle.

„Ne, pokud mě totiž podvádí, tak to musím vědět."

„A pokud ne?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Osudový úder*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.